

Arrest

nr. 117 125 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Iraakse en Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) van diezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 Op 23 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard. Tevens neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op diezelfde dag ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit zijn de bestreden beslissingen.

In een schrijven van 25 september 2013 gericht aan de burgemeester van Charleroi, zoals in de bijlage van de nota met opmerkingen van 23 oktober 2013 bijgebracht, brengt de verwerende partij, in de hoofding refererend naar het openbare veiligheidsnummer van de verzoekende partijen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op de hoogte van wat volgt:

“Je vous prie de bien vouloir considérer comme nulle et non avenue la décision de rejet prise le 23.01.2013 et relative à la demande de régularisation des concernés sur base de l’ article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, tel que modifié par l’article 187 de la loi du 29 décembre 2010 portant des dispositions diverses.”

Les personnes susmentionnées doivent dès lors être replacées dans la même situation de séjour dans laquelle elles se trouvaient avant la prise de la décision, objet du présent retrait.

Une nouvelle décision sera prise quant à leur demande d’ autorisation de séjour.

Veillez également procéder au retrait de l’ ordre de quitter le territoire (Annexe 13), notifié aux intéressés le 23.01.2013.

(...)” (vrije vertaling: “Hierbij verzoek ik u de beslissing tot verwerping genomen op 23.01.2013 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de betrokkenen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, in te trekken.

Bijgevolg dienen bovengenoemde personen opnieuw in dezelfde toestand van verblijf geplaatst te worden als die waarin zij zich bevonden voor het nemen van de beslissing die het voorwerp uitmaakt van de huidige intrekking.

Er zal een nieuwe beslissing genomen worden aangaande hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gelieve eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13), aan de betrokkenen ter kennis gebracht op 23.01.2013, in te trekken.”)

Ten gevolge van de intrekking van de bestreden beslissingen door de Dienst Vreemdelingenzaken, is het beroep tot nietigverklaring zonder voorwerp geworden.

1.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 21 oktober 2013 het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen, zijnde de beslissing van de bevoegde staatssecretaris van 23 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, alsmede beide bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) van diezelfde datum, werden ingetrokken. Het beroep is derhalve doelloos.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 november 2013 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Louter ten overvloede wordt erop gewezen dat waar de verzoekende partijen er in hun vraag tot horen van 5 november 2013 om verzoeken de kosten ten laste te leggen van de tegenpartij, de verzoekende partijen het voordeel van de *pro deo* wordt toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 39/68, § 1, 1° van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name “*de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo*”, kunnen er bijgevolg - hoe dan ook - geen kosten ten laste gelegd worden van de verwerende partij.

Eveneens louter ten overvloede dient erop gewezen dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hij is derhalve niet bevoegd om “*de opheffing van de bestreden beslissing vast(te)stellen*”. Dit verzoek van de verzoekende partij in haar vraag tot horen is hoe dan ook onontvankelijk.

1.3 Ter terechtzitting van 17 december 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 21 oktober 2013 opgenomen grond, bevestigen de verzoekende partijen dat de beslissingen werden ingetrokken en stellen zij dat het beroep zonder voorwerp geworden is. De verwerende partij stelt geen opmerkingen te hebben. Gelet op het voorgaande, wordt door geen van beide partijen betwist dat de bestreden beslissingen zijn ingetrokken, zodat het beroep tot nietigverklaring zonder voorwerp is geworden en derhalve dient te worden verworpen. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het voorgaande.

Het beroep tot nietigverklaring is zonder voorwerp geworden en dient derhalve te worden verworpen.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET